

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 823/2024
08.07.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светланае Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Милене Рашић, Гордане Којић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Машом Денић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278. став 5. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Тихомира Димковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К 268/19 од 17.03.2023.године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 247/23 од 18.03.2024. године, у седници већа одржаној дана 08.07.2024.године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Тихомира Димковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К 268/19 од 17.03.2023.године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 247/23 од 18.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину К 268/19 од 17.03.2023.године окривљена АА оглашена је кривом због извршења кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278. став 5. у вези става 1. КЗ, за које јој је изречена условна осуда којом јој је утврђена казна затвора у трајању од два месеца, која се неће извршити уколико окривљена уроку од једне године након правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом окривљена је на основу члана 264. став 1. ЗКП, обавезана да плати трошкове кривичног поступка и то ОЈТ-у Зрењанин у износу од 7.188,00 динара, као и Основном суду у Зрењанину на име трошкова поступка износ од 16.303,00 динара, у року од 60 дана од правноснажности пресуде, као и трошкове пуномоћника мал.оштећене, о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем, по правноснажности пресуде, док је на основу члана 264. став 4. ЗКП,

окривљена ослобођена плаћања судског паушала. На основу члана 258. став 4. ЗКП законски заступника мал. оштећене ББ, ВВ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Кж1 247/23 од 18.03.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА, адвокат Тихомир Димковић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП и члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 103. став 1. тачка 6) КЗ и члана 104. став 6. КЗ, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, те укине побијане пресуде, а предмет врати на поновно суђење првостепеном суду или да преиначи побијане пресуде тако што ће противправне радње окривљене квалификовати као кривично дело угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ и одбити оптужбу у односу на окривљену, јер је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа која је одржана без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет те је након оцене навода захтева, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП бранилац окривљене АА у поднетом захтеву истиче да се описане радње у изреци првостепене пресуде не могу квалификовати као кривично дело изазивање опште опасности из члана 278. став 5. у вези става 1. КЗ, већ да се ради о кривичном делу угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, те да је суд правно квалификујући радње окривљене на наведени начин учинио повреду закона на штету окривљене.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене су, по налажењу овог суда, неосновани.

Кривично дело изазивање опште опасности из члана 278. став 1. Кривичног законика чини онај ко пожаром, поплавом, експлозијом, отровом или отровним гасом, радиоактивним или другим јонизујућим зрачењем, електричном енергијом, моторном силом или каквом другом општеопасном радњом или општеопасним средством изазове опасност за живот или тело људи или за

имовину већег обима. Ставом 5. истог члана прописана је блажа казна уколико је окривљени дело учинио из нехата.

Окривљена АА је у време и на месту описаним у изреци првостепене пресуде, „у стању када је могла да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свесна свог дела и да њиме може довести у опасност тело људи, али је олако држала да до тога неће доћи, општеопасном радњом довела у опасност тело људи, тако што се бициклом, којим је управљала, кретала тротоаром испред МЗ „ГГ“, из правца ул. ... у правцу улице ..., а да претходно није обратила пажњу на пешака који се налазио на наведеном тротоару, оштећену мал.ББ, услед чега је управљачем бицикла налетела на мал.оштећену, која је услед удара задобила лаке телесне повреде у виду огуљотине, окрзотине са околним крвним подливом (нагњечење), при чему је била свесна да је њено дело забрањено.“

По налажењу Врховног суда, супротно тврдњама браниоца окривљене, у изреци првостепене пресуде описане радње за које је окривљена оглашена кривом (општеопасном радњом довела у опасност тело људи) садрже сва законска обележја кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278. став 5. у вези става 1. КЗ, за које је и оглашена кривом, а не битне елементе кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, како то неосновано истиче бранилац окривљене.

Из наведених разлога, налазећи да нижестепеним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, Врховни суд је поднети захтев у овом делу, оценио као неоснован.

Поред тога, бранилац у захтеву за заштиту законитости нумерише и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, али исту образлаже сопственим тумачењем утврђеног чињеничног стања, те сопственом оценом доказа, да се ради о пешачкој стази у смислу члана 7. тачка 25. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, односно о површини којом се првенствено крећу пешаци, а самим тим и други учесници у саобраћају, те да је наведене радње суд требало да квалификује као кривично дело из члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ и да је исто, с обзиром на правну квалификацију и запрећену казну затвора застарело у смислу члана 103. став 1. тачка б) КЗ и члана 104. став 6. КЗ, те да је требало одбити оптужбу у односу на окривљену, на који начин бранилац суштински оспорава утврђено чињенично стање и оцену доказа у смислу члана 440. ЗКП, а која повреда не представља дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека у смислу члана 485. став 4 ЗКП, па се Врховни суд у оцену истих није упуштао.

Из изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде и захтев одбио као неоснован.

**Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.**

**Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић